

pentru cârmuirea tuturor, orice soartă ar avea el în viață. Pentru că e nepotrivit să mulțumim pentru sănătatea trupului doctorilor care ne dau leacuri amare și neplăcute, iar lui Dumnezeu să nu-I mulțumim pentru cele ce ni se par nouă grele și să nu cunoaștem că toate ni se întâmplă cum trebuie, spre folosul nostru și după purtarea Lui de grijă. Căci în cunoștința și credința cea către Dumnezeu stau mântuirea și desăvârșirea sufletului.

Recunoștința către Dumnezeu și viețuirea cea bună, este roada omului care place lui Dumnezeu. Și precum roadele pământului nu se

coc într-un ceas, ci după vreme și ploi și îngrijire, așa și roadele oamenilor se fac minunate prin nevoință, prin luare aminte, prin stăruință de vreme îndelungată, prin înfrânare și prin răbdare. Iar dacă făcând aceasta îți vei părea vreodată evlavios, nu-ti crede ție câtă vreme ești în trup, ci socotește că nimic din ale tale nu e plăcut înaintea lui Dumnezeu. Căci să știi că nu e ușor omului să păzească nepăcătuirea până la sfârșit.

Sursa: **Sfântul Antonie cel Mare**, *Învățăături despre viața morală a oamenilor și despre buna purtare*, Filocalia, vol.1, Editura Humanitas, București, 2008

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 17 ianuarie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Antonie cel Mare
Marti 18 ianuarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 22 ianuarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 23 ianuarie	08:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie Ap. I Timotei 1, 15-17; Ev. Luca 18, 35-43; gl. 6, vscri. 9 → Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Vei reuși să te bucuri pururea dacă vei privi neconținut la Dumnezeu, iar nădejdea răsplătirii va ușura necazurile vieții.”

– Sfântul Vasile cel Mare

Nr. 421 / 16 ianuarie 2022

SFÂNTUL
MACARIE EGIPTEANUL

† 19 IANUARIE

300 – 390

UN SUFLET CE SE STRĂDUIEȘTE CAPĂTĂ CU SIGURANȚĂ PUTERE DE SUS

Satana l-a înfășurat pe om de la început în păcat ca într-o haină, făcându-l în întregime prizonier, trup și suflet. Nimic nu i-a lăsat liber, nici gândurile, nici mintea, nici vreo parte a trupului. De aceea Apostolul strigă: „Dezbrăcați-vă de omul cel vechi”; el se gândește la om în întregime, trup și suflet.

În omul vechi totul este rău, ochii nu văd decât răul, urechile nu aud decât răul și mintea nu gândește decât răul. Cel care a robit astfel pe om este mai puternic decât el, de aceea omul nici nu poate ieși singur din stăpânirea celui rău, prin propria lui putere. Numai Domnul ne poate dezbrăca de omul cel vechi.

Om, sârmanul, ar vrea să fie curat, să nu aibă răutate, dar nu

poate să facă singur aceasta. Ar vrea să zboare spre Cer, dar nu are aripi, căci aripile Duhului Sfânt numai Dumnezeu singur le dăruiește celor aleși de El, celor ce se străduiesc neîncetat, cu nădejde, fără a obosi vreodată în rugăciunile lor de cerere. Numai Duhul să-l cerem, și nu altceva, așa precum Hristos ne învață. Numai vântul Duhului alungă păcatul din om, îi înviorează inima, îi sfințește gândurile și îl transformă pe omul cel vechi în omul cel nou, îl face să fie din nou fiu al lui Dumnezeu, și nu al întunericului. Iisus ne eliberează, ne deschide ochii și urechile sufletului, ne redă chipul ceresc.

Haina cea nouă cu care Iisus ne îmbracă este haina credinței, a nădejzii, a dragostei, a bucuriei, a păcii, a bunăvoinței, a bunătății. Așa se formează omul cel nou, prin harul de sus. Precum la unii păcatul stă ascuns în inimă până în ziua învierii, când întreg trupul lor este învâluit în întuneric, tot astfel chipul ceresc ce luminează tainic sufletul stă ascuns în inima celui drept până la ziua învierii, când și trupul îi va fi învâluit în lumina ce a stat ascunsă în sufletul lui, căci trup și suflet vor moșteni împreună fie Împărăția cea veșnică, fie întunericul cel veșnic! De aceea și spune Hristos că deja de acum, din veacul acesta, Împărăția este în noi înșine, nevăzută încă, după Duhul pe care îl avem în suflet!

Cei ce au Duhul Sfânt să trăiască în pace, curăție, simplitate și dragoste unii cu alții. „*Precum în cer, așa și pe pământ*”! Cum petrec îngerii între ei, așa trebuie să petreacă fiii lui Dumnezeu între ei, încă de pe acest pământ. Unde există ceartă, discordie, invidie, clevetire, acolo nu este Duhul Sfânt. Nu trebuie să se judece între ei, ci fiecare să lucreze pentru slava lui Dumnezeu cu talantul pe care îl are, iar nu spre slava deșartă a lui personală. Fiecare să se bucure și să admire lucrul celui alt, iar nu să-l judece sau să-l invidieze. Totul să fie făcut spre folosul comun. Astfel va domni armonia, pacea și dragostea între toți, după porunca Domnului: „*Pe pământ pace și între oameni bunăvoie*”.

Lucrul de căpetenie să fie însă stăruința la rugăciune, fie că lucrează cu mâinile, fie că merge, fie că citește. Unde este rugăciune continuă, acolo și Duhul Sfânt este prezent permanent. Războiul nevăzut al gândurilor nu se poate duce decât prin rugăciune. Să ne luptăm cu mintea noastră, s-o certăm, să nu cădem la învoială cu ea, să nu întârziem nicio clipă asupra gândurilor pe care ea ni le aduce.

A scoate păcatul afară nu este în puterea omului, ci numai în puterea lui Dumnezeu. Cu propria lui voință, omul nu poate decât să se opună, să lupte, să dea lovituri păcatului; dar ca să-l dezrădăcineze

definitiv, aceasta numai Dumnezeu singur o poate face. Căci dacă ar fi putut omul singur s-o facă, la ce ar mai fi folosit venirea lui Hristos pe pământ? Putință de mântuire fără Hristos nu există, și nici intrare în Împărăția Cerurilor, fără El.

Cel care se crede pe sine că este drept pentru că nu este desfrânat, n-a omorât și n-a furat, nici n-a înșelat pe nimeni, acesta se rătăcește grozav. Nu numai acestea sunt păcate, ci încă multe altele, care ne împiedică de la mântuirea sufletului. Toate gândurile ascunse de mândrie, de necredință, de îndoială, de invidie, de gelozie, de curiozitate, de ipocrizie, de poftire, toate acestea sunt păcate, și cine nu le are?! Cine a scăpat definitiv de ele? Să luptăm deci permanent împotriva acestor gânduri care ne vin de la cel rău. Egoismul în general, iubirea de sine, acesta este marele păcat ascuns al sufletelor noastre. Amorul propriu, interesul omoară viața sufletului nostru. Cine este acela care se jertfește pentru altul, care muncește pentru altul, care dăruiește tot ce are altuia?

Cine nu luptă cu toate acestea, păcătuiește și mântuire nu va avea! Voința noastră cade mereu și se ridică, luptă continuu și, pe măsură ce se luptă, se întărește, capătă experiență, capătă siguranță. Cine lenevește, însă, slăbește, se moleșește și pierde cu totul în păcat.

Nu este destul să lupți doar împotriva păcatelor mari, a celor

grave, ci, chiar și împotriva celor mai mici gânduri necurate. Un singur gând greșit va roade ca un vierme mintea omului și sufletul se va strica pe nesimțite. Cel care se plânge de slăbiciune, susținând că puterea satanei este mai mare și-l stăpânește pe om definitiv, acela îl face pe Dumnezeu nedrept.

Un suflet ce se străduiește capătă cu siguranță putere de sus; cel care luptă cu răul îl va învinge cu ajutorul harului. El va duce lupta pentru cel care îl strigă neîncetat și El îl va învinge pe satana, pentru rugăciunile celui ce se zbate și plânge pentru păcatele sale, de care vrea să scape.

Sursa: **Sfântul Macarie Egipteanul**, *Pocăința sau Întoarcerea la Dumnezeu. Extrase din Omiliile duhovnicești ale Sfântului Macarie Egipteanul*, Ed. Bizantină, București, 2012

SFÂNTUL ANTONIE CEL MARE

† 17 IANUARIE

ÎN CUNOȘTINȚA ȘI CREDINȚA CĂTRE DUMNEZEU STĂ MÂNTUIREA

Omul cu adevărat rațional are o singură grijă: să asculte de Dumnezeu tuturor și să-l placă; și numai la aceasta își deprinde sufletul său: cum să-l placă lui Dumnezeu, mulțumindu-l pentru o așa de mare purtare de grijă și